

1

Astrid strekker seg på tå og famler innover i bokskapet etter matteboka. Heldigvis slutter de tidlig i dag, så tidlig at hun kan spise bursdagslunsj hjemme. Klassen sang for henne i første time, og det var skikkelig pinlig, men nå er det overstått, og hjemme venter gaver. Første dag som tenåring. Hun lurte på hvordan det skulle bli, og faktisk føler hun seg litt annerledes, uten at hun vet hvordan eller hvorfor.

– Passer det at jeg kommer bort en tur litt senere, hvisker en stemme bak henne.

Hun kikker seg over skulderen. Der står Yusuf og smiler. Hun blir varm i hele seg og nikker kjapt.

– Klart!

Hun låser skapet og begynner å gå i retning klasserommet. I en klynge noen meter unna står vennene Ine og Maya, og et par av de gutta som Yusuf henger mest sammen med, Peter og Gabriel. Ine og Peter har

vært sammen siden påsken i syvende klasse. Nå står de litt unna hverandre. Astrid kan nesten ikke huske sist de stod slik. Hun kikker på Ine, som flytter seg nærmere Peter, mens han trekker seg nesten umerkelig unna. Som om han ikke vil være helt nær henne, men samtidig ikke vil la henne vite at han ikke vil.

– Klar for helg? spør Astrid.

– Veldig, sier Ine.

– Blir det party? spør Maya.

– Kanskje, svarer Astrid. – Men ikke i dag. Kanskje neste helg ...

Mamma kom nemlig hjem i går fra utlandet, der hun jobber som lege og hjelper barn i flyktningeleirer. Astrid har ennå ikke tort å spørre hvor lenge hun skal være hjemme, for hun vil ikke bli skuffet. Ikke i dag.

Med ett blir hun oppmerksom på at guttene har trukket seg vekk. Så rart, det pleier de aldri å gjøre. Ikke på denne måten ... sånn nesten usynlig i bevegelsene, slik Peter trakk seg unna Ine. De står tett sammen og snakker lavt med hverandre.

– Hallo? Er du der?

Maya har visst snakket til henne.

– Du er bra forelska, ler Maya. – Bare stirrer på Yusuf hele tiden.

– Gjør jeg vel ikke, protesterer Astrid og forsøker å se vanlig ut.

– Jeg bare lurte på om du ikke får lov av moren din å ha fest hjemme, sier Maya.

Astrid ler. Mamma er jo den minst strenge mammaen i verden. I hvert fall når det kommer til folk og sann. Mamma elsker mennesker. Alle mennesker. Også andre barn som trenger hjelp.

– Det er bare det at det er så lenge siden jeg har sett henne, sier Astrid. – Hun har ikke vært hjemme siden jul ...

Så tier hun brått, vil jo ikke bli oppfattet som en mammadalt heller. Dessuten er det noe med guttene. Nå har visst Ine lagt merke til det også, for hun følger ikke med på samtalen i det hele tatt. Bare stirrer på Peter.

– Hva snakker dere om? spør Ine og går bort til dem.

Guttene tier. Ingen rører seg. Ikke engang Peter, som vanligvis er så rask til å legge en arm rundt henne og vise at hun er dama hans. Nå står han urørlig med den lange lyse luggen halvveis foran ansiktet og hendene dypt begravd i bukselommene. Heller ikke Gabriel, som alltid er så kjapp i replikken, sier noe. Astrid har

helt siden de begynte i samme klasse i år tenkt at han kommer til å bli standup-komiker eller noe sånt. Nå står han der og glør på Ine. Heller Ikke Yusuf sier noe. Han ser på Ine, han også, som om han ser henne for første gang.

– Skal vi finne på noe i kveld? spør Ine og stikker armen inn under Peters.

– Jeg skal henge med gutta her, sier han og forsvinner inn i klasserommet.

Astrid forstår ingenting. Peter som i dag tidlig møtte Ine med et kyss og en arm rundt henne ... Nå vil han ikke engang være sammen med henne. Hun ser på Yusuf.

– Hva skjer? spør hun lavt.

Han svarer ikke. Øynene deres møtes. Hun vet ikke hva hun ser, annet enn at dette er noe helt nytt. Også for ham.

– Han har tenkt å slå opp, hører hun Ine si.

– Nei da, trøster Maya. – De er bare teite. La dem holde på en stund, så kommer han krypende.

Astrid er ikke så sikker. Energien rundt gutta var totalt forandret. *Noe* er totalt forandret.

2

Mamma har dekket bordet i hagen under det store eiketreet. Astrid klemmer henne hardt. Det er nesten for godt til å være sant at mamma er her nettopp i dag. Mamma, pappa og farmor. Hennes aller tryggeste verden. Hun kikker på gavene på bordet. En konvolutt og en stor presang med en litt ubestemmelig form. Hun ønsket seg kattunge, men ingen av gavene ser ut til å ligne.

– Gratulerer med dagen, Astrid, sier farmor. Hun har bakt boller og pyntet seg i en turkis tunika. – Dette gavekortet har ligget og ventet. Det er med stor kjærlighet jeg forteller deg at *nå er du klar*.

– Ja! utbryter Astrid, enda hun ikke aner hva farmor snakker om.

Hun åpner bursdagskonvoluttene og trekker opp et av de vakreste kort hun noen gang har sett. Kortet er sølv- og gullfarget. I midten er det tegnet en alv iført

en florlett hvit kjole som flagrer i vinden. Hun har gjennomsiktige vinger. De virker så skjøre og samtidig sterke nok til å bære alvens vekt. På baksiden har farmor skrevet med sirlig håndskrift: Du og jeg skal på tur til Egypt – for å snakke med statuene.

På tur til Egypt! Hun og farmor.

– *Tusen* takk!

Hun kaster seg om halsen på farmor og klemmer henne hardt.

– Men det går vel ikke an å snakke med statuene, sier hun og ler.

– Hvem vet, sier farmor og ser hemmelighetsfull ut.

Astrid strekker hånda frem mot den myke pakken. Pappa smiler lurt. Mamma også, der hun sitter i den lave hagestolen med et krus kaffe i hånda. Astrid klemmer forsiktig. Halve gleden er å gjette litt før hun åpner ... Så hun tar seg god tid til å klemme. I det samme skjærer en stemme gjennom lufta.

– Astrid!

Ine kommer stjørtende inn i hagen. Bak følger Maya. Astrid har aldri sett Ine sånn. Ikke i barnehagen. Ikke i alle de årene de har gått i samme klasse. Tårene spruter mens venninnen tviholder på mobilen.

– Astrid, hikster hun.

– Hva har skjedd?

– Du må hjelpe meg!

Astrid legger en arm rundt Ine og leier henne mot bordet, mens hun ser på både mamma og pappa og gjør et kast med hodet mot huset.

Pappa tar hintet og spretter opp og drar mamma med seg.

– Vi er på terrassen om dere trenger oss, sier han med en stemme som minner om advokatstemmen Astrid har hørt ham bruke når han snakker i telefonen med en veldig redd klient.

– Jeg skal hente mer å drikke, sier farmor og skyn-der seg inn.

Det suser lett i trekronen over dem mens Astrid følger venninnene helt bort til bursdagsbordet. Rabarbrablade under asjettene har begynt å bli litt slappe, men det er ikke viktig nå.

– Hva har skjedd? gjentar Astrid så snart hun føler seg sikker på at de voksne ikke kan høre hva de sier.

– Ine har mista kontrollen på flere *nudes*, sier Maya alvorlig og griper en bolle med rosiner.

Astrid stirrer på henne.

– Tuller du?

Ine kaster seg frem over bordet og hulker. Det lange, glatte, lyse håret, som Astrid alltid har vært litt misunnelig på, henger slapt i hestehalen.

– Jeg kan aldri gå på skolen mer, gråter Ine. – Snart har alle sett meg naken! Skjønner du? Jeg har mista kontrollen på hele livet mitt!

Astrid heller i saft. Pappa har alltid sagt at når hun ikke vet hva hun skal si, er det lurt å vente et par sekunder. *Da tyter i hvert fall ikke det aller dummeste ut.* Akkurat nå har hun imidlertid verken noe klokt eller dumt på tunga. Hun tar en slurk og setter glasset stille tilbake på duken. Forsøker å forestille seg hvordan det må være å vite at et nakenbilde av henne selv flyter mellom mobiltelefonene til alle elevene på skolen. At alle guttene i klassen vil kunne se og kommentere puppene hennes ... Kanskje alle guttene på hele skolen til og med ... og at de flirer der de står i en ring av guttegjenger når hun går forbi dem.

Så det var altså dette Peter, Gabriel og Yusuf snakket om før i dag.

Sinnet velter opp i henne. Hvorfor sa de ikke noe?

– Hvem tok bildene? spør hun og forsøker å virke rolig.

– Jeg, sier Ine og tørker øynene.

– Du?!

– I sommerferien ...

– Er telefonen din blitt hacka?

– Du må *love* ikke å si dette til noen, sier Maya, som har satt seg i skyggen for å unngå den verste varmen.

Astrid forstår ikke. Bildene er spredt. Antakelig er det mange som snakker om Ine akkurat nå. Hun ser nedover armene sine, hvordan huden nupper seg i gåsehud, enda sola steker og pappa målte tjuéfem grader i skyggen i stad.

– Jeg var sammen med en, hvisker Ine og ser seg rundt.

– Alle vet jo at du er sammen med Peter ...

– Nei, sier Ine. – Eller jo ... Det er bare det at ... jeg traff en type. På campingplassen der vi var på ferie i sommer ... Han var så utrolig kjekk, og så tenkte jeg at ...

– Du tenkte *ikke*, sier Maya.

Maya er streng. Astrid tror det må være fordi faren hennes alltid innprenter i henne at en jente skal være ærbar og ikke kaste skam over familien.

– Nå skjønner jeg ingenting, sier Astrid. – Er det Peter som har delt bildet?

– Begynn med begynnelsen, sier Maya og legger en hvetebolle foran Ine. Den blir liggende urørt.

Ine tørker det tårevåte ansiktet med den blå fotballskjorta og trekker pusten dypt. Dette er alvor.

– Jeg har vært ganske forelsket i Peter siden jul i syvende klasse, sier hun. – Det er bare det at han er liksom litt barnslig. Litt umoden. Særlig når han er med kompisene, da virker han bare teit. Dessuten er alle vennene hans så små, så jeg føler at jeg drasser rundt på en barneskole når jeg er med Peter og gjengen hans. Bortsett fra Yusuf, da, som er dritkjekk, men han er jo *din*.

Astrid forsøker å la være å rødme, men er ikke sikker på om hun lykkes. Yusuf er den beste vennen hun har hatt noen gang. Det er hun helt sikker på, enda de bare har kjent hverandre i fjorten dager. Hun stirrer opp mot de hvite skyene og ser for seg ansiktet hans og de blåsvarte krøllene.

– Da sommerferien begynte, passet det på en måte ganske bra at jeg kunne bruke ferien til å tenke, fortsetter Ine.

– Du gjorde mer enn som så, sier Maya.

– Ja, sier Ine og begynner å gråte igjen. – Jeg traff en gutt. Han var ... han *er* seksten år og går i første klasse

på videregående. Han heter Axel og er helt fantastisk. Vi var sammen hver dag. Badet. Fisket. Spiste pizza. Klina litt og sånn ...

Astrid ser på henne. Huden som vanligvis er lys som marsipan, er rødflekket. Øynene er hovne, men nå smiler de. Når hun snakker om Axel.

– Hva har han med *nudesene* å gjøre? spør Astrid.

– Axel har sendt meg melding hver dag siden ferien, sier Ine. – Skikkelig fine meldinger om hvor mye han savner meg ...

Astrid kjenner at det begynner å klø innvendig, som om noe kryper rundt inne i blodårene.

– Ba han deg om å sende bilder?

– Ja ... eller ... jeg fikk lyst til å overraske ham. Så jeg sendte et par uten BH ...

– Hvorfor det?

Ine slenger bollen i trestammen bak Astrid. Så reiser hun seg brått.

– Kom, sier hun og snur seg mot Maya. – Astrid skjønner ingenting!

– Vent, sier Astrid. – Jeg mente ikke ...

– Ro deg ned, sier Maya. – Hvis du vil ha hjelp, må du tåle at vi spør.

Ine synker tilbake i stolen, og med ett synes Astrid hun ligner på den ene bursdagsballongen som er festet på greinen bak, som har begynt å skrumpe litt inn.

– Først et par puppebilder, hvisker Ine nesten uhørlig. – Jeg rigget meg til på rommet mitt.

– Er det de eneste? spør Astrid.

– Han overtalte meg til å ta et mens jeg dusjet også.

Ine kaster seg ned på gresset. Astrids og Mayas øyne møtes. Ingen av dem sier noe, men Maya former fire ord med leppene. *Vi – må – gjøre – noe*. Astrid nikker. Hun har jo hørt om *nudes*, og at jenter deler dem med typen sin ... men det har liksom vært så fjernt. Dette er første gang hun kjenner noen som mister kontrollen på egne bilder. Hun ser for seg Yusuf igjen. Hva svarer hun hvis han spør henne om en *nudes*? Hun vil ikke tenke på det. Dessuten er det noe annet og fryktelig som ramler ned i henne; har Yusuf sett bildet av Ine naken?

– Jeg trodde han var glad i meg, gråter Ine nede fra gresset.

Astrid setter seg på huk og stryker venninnen over håret. Ine fortjener ikke dette. *Ingen* fortjener dette.

– Du må anmelde dette, sier Maya.

– Aldri!

Ine setter seg opp, skumper til bordet med kneet så saftglasset velter og danner en rødlig flekk på den hvite duken.

– Da får mamma og pappa greie på det, og da ... da tar jeg heller livet mitt!

– Det er helt sykt hva gutter tror at de kan gjøre med andres bilder, sier Maya.

Stemmen hennes er sint.

– Har de egentlig lov til å dele? spør hun og ser på Astrid.

Venninnene vet jo at pappa er advokat. Antakelig var det derfor de kom hit.

– Jeg tror ikke det, sier Astrid mens hun stirrer på saften som drypper fra bordet og ned i gresset. Ine har altså sendt *nudes* til Axel. Og de har havnet på skolen deres. Det er noe som ikke stemmer.

– Hvor bor Axel? spør hun.

– Her i Oslo, sier Ine. – Rett borte på Vinderen.

– Da lurer jeg veldig på én ting, sier Astrid. – Hvem kjenner han som går på Nordberg skole?

– Jeg vet ikke, sier Ine. – Alt jeg vet er at Peter har det. Og Gabriel ... sikkert også Yusuf. Kanskje flere.

Denne gangen er hun utrøstelig.